† AMBROZIE
EPISCOPUL GIURGIULUI

NAŞTEREA DOMNULUI

ÎMPĂRTĂŞIREA LUMINII DUMNEZEIEŞTI

PASTORALĂ
LA NAŞTEREA DOMNULUI
2010

© Editura Episcopiei Giurgiului
2010

† A M B R O Z I E

DIN MILA LUI DUMNEZEU,

EPISCOP AL GIURGIULUI

Iubitului nostru cler, cinului monahal şi dreptcredincioşilor creştini, har şi pace de la Dumnezeu, iar de la Noi arhierească binecuvântare!

„Naşterea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoştinței..."
(Troparul Praznicului)

Iubiții mei fii duhovniceşti,

Prilej de mare bucurie şi negrăită veselie este pentru creştini praznicul naşterii după trup a Domnului nostru Iisus Hristos, sărbătoare la care ne-a ajutat bunul Dumnezeu să ajungem şi în acest an.

Cântările noastre bisericeşti şi colindele străbune ne cheamă „să ne bucurăm şi să ne veselim" la acest dumnezeiesc praznic. Să alungăm toată durerea şi mâhnirea, deoarece Hristos-Domnul a venit la noi să ne împace cu Dumnezeu, să ridice povara păcatelor care apasă asupra noastră şi să ne unească cu El. „Toată făptura să mărească pe Domnul", adică toată firea şi cea văzută şi cea nevăzută, îngerii şi oamenii, să

mărească pe Dumnezeu pentru această negrăită coborâre a Fiului Său în lume, ca să o mântuiască. Cuvântul lui Dumnezeu Cel veşnic s-a ,,deşertat" pe Sine şi s-a făcut om asemenea nouă, afară de păcat. A luat chip de prunc, Cel ce ține lumea cu mâna Sa, Cel necuprins de marginile lumii, s-a lăsat ținut în brațele Fecioarei, ,,s-a îmbrăcat cu sărăcia, ca să îmbogățească omenirea cea sărăcită".

Fiul lui Dumnezeu, ,,nădejdea tuturor veacurilor, bucuria îngerilor, mântuirea neamurilor, scularea celor din morți, izvorul milei, rădăcina vieții", a venit în lume ,,cu trup îmbrăcat din trupul Fecioarei, ieşit-a gol pentru ca să ne îmbrace pe noi; sărac ca să ne îmbogățească, smerit ca să ne înalțe la cer, prunc ca să ne facă pe noi desăvârşiți şi să ne dea lumina vieții veşnice"[1].

De aceea, astăzi, ,,în laude să glăsuim, în cântări să cântăm; ivitu-s-a arătarea lui Hristos, proorociile s-au sfârşit... să răsune munții şi văile să se veselească. Toată făptura să mărească pe Domnul, Cel ce s-a născut" (Laude).

Iubiți părinți slujitori ai sfintelor altare şi frați creştini,

Cei dintâi care au văzut şi s-au bucurat de Naşterea lui Hristos au fost păstorii. Aceşti oameni simpli şi curați cu inima, care fac din noapte zi şi veghează neîncetat ca să-şi păzească turmele şi să le dea hrană aleasă, au fost cei dintâi învredniciți să vadă pe ,,Păstorul cel mare şi bun" (Ioan 10, 11) care este Hristos şi să i se închine ca unui Dumnezeu. Ei nu L-au aflat întâmplător, ci au fost călăuziți de înger spre locul unde s-a născut Hristos. Pe când stăteau, în miez de noapte şi

[1] Sfântul Ierarh Antim Ivireanul, *Predici,* Editura Academiei Române, Bucureşti,1962, p. 264.

păzeau turmele, cerul li s-a părut mai luminos, stelele străluceau pe bolta cerului mai aprins, noaptea pare că se făcuse zi ,,şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor" (Luca 2, 9); un cântec necunoscut se auzea în văzduh şi ei au început să se teamă şi să se întrebe între ei. Atunci li s-a arătat un înger şi le-a zis: ,,*Nu vă temeți, căci iată vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos-Domnul, în cetatea lui David. Şi acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc, înfăşat şi culcat în iesle*" (Luca 2, 10-12).

După ce au ascultat corul îngerilor din văzduh, cântând mărirea lui Dumnezeu, păstorii se sfătuiră între ei zicând unii către alții: ,,*Să mergem dar până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut şi pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut. Şi, grăbindu-se, au venit şi au aflat pe Maria şi pe Iosif şi pe Prunc, culcat în iesle. Şi văzându-L, s-au închinat şi au vestit cuvântul grăit lor despre acest Copil*" (Luca 2, 15-17).

Minunată privelişte! Cântări şi cuvinte care nu s-au mai auzit până atunci. Ceea ce au auzit şi au văzut păstorii în noaptea sfântă i-a umplut de teamă şi de bucurie. Cum să nu se minuneze, când coliba în care stăteau s-a umplut de lumină îngerească şi mărirea lui Dumnezeu era cântată de îngeri! Cum să nu se bucure, când au auzit o veste aşa de mare, că li s-a născut un Mântuitor! ,,Vă vestesc vouă o bucurie mare", le-a spus îngerul. Vouă care trăiți în întuneric, vouă care nu cunoaşteți că Dumnezeu este dragoste. Vouă celor ce trăiți ,,în latura şi umbra morții". Cât de mare a devenit schimbarea lumii prin această veste, că a răsărit în lume ,,Soarele dreptății" şi lumina unei mari nădejdi a mântuirii! După ce păstorii au văzut şi au auzit toate acestea, după ce s-au dus şi au văzut pe dumnezeiescul Prunc în brațele Fecioarei, după toate acestea, spune Sfântul Evanghelist Luca, ,,*s-au întors păstorii, slăvind şi lăudând pe Dumnezeu, pentru toate câte au văzut şi au auzit*" (Luca 2, 20).

Astfel, lumina divină, indiciu vizibil al coborârii harului în lumea creată, i-a învăluit pe păstori. Prezența acestei lumini, prin care Dumnezeu Se revelează oamenilor, marchează începutul unei noi etape în istoria spirituală a omenirii: aceea a pătrunderii harului sfințitor în universul creat, care fusese viciat prin cădere.

Hristos Însusi Se va numi ,,Lumina lumii", iar Sfântul Evanghelist Ioan va stărui asupra identificării dintre Mântuitorul si lumina cea adevărată care ,,*luminează în întuneric, dar întunericul nu a cuprins-o*" (Ioan 1, 5). Prin toată viața Sa, Hristos Se va manifesta ca lumina coborâtă în lume spre a risipi întunericul în care aceasta era menținută de forțele răului. Lumina de la naştere este, deci, şi anticiparea simbolică a acestei lucrări de luminare a lumii şi a omului, pe care o va realiza Hristos-Domnul[2].

Dreptmăritori creştini,

Icoana Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos ne înfățişează minunea întrupării Domnului în două privelişti, nedespărțite una de alta. În ea vede, pe de o parte, ceva ceresc, pe de altă parte, ceva pământesc. Evanghelia ne arată că Mântuitorul vine ,,de sus", de la Tatăl, că este trimis în lume de Tatăl ceresc. De aceea, la venirea Sa în lume au apărut îngerii, care L-au vestit păstorilor, au cântat mărirea lui Dumnezeu, a apărut o stea pe bolta cerului, au venit din depărtări magii şi I s-au închinat, aducându-i daruri: aur, smirnă şi tămâie, ca unui împărat. Toate acestea adeveresc că Pruncul pe care Îl vedem înfăşat în scutece sărăcăcioase este Dumnezeu, este Mântuitorul lumii.

---

[2] Natalia Manoilescu Dinu, *Naşterea Domnului - revărsarea luminii dumnezeieşti*, Bucureşti, 2010.

Pe de altă parte, icoana Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos Îl arată pe Iisus ca un Prunc ,,mititel, înfăşăţel", care a venit în lume ca cel mai umil dintre oameni, pentru care nu s-a găsit la naştere un sălaş omenesc cât de mdest şi a trebuit să se nască într-un staul sărăcăcios şi friguros. Aici trebuie să vedem chipul minunat al smereniei pe care a ales-o Dumnezeu, pentru mântuirea neamului omenesc. Cuvântul lui Dumnezeu s-a întrupat, El a venit în lume ca cel mai sărac dintre oameni, precum ne spune Scriptura: ,,*Fiul Omului nu are unde să-şi plece capul*" (Matei 8, 20). El este, însă, Dumnezeu, venit la noi ca să ne dea dreptul şi să ne ajute să ne întoarcem acasă la Tatăl ceresc, să primim cetăţenia vieţii veşnice pe care o pierdusem prin păcat. În această întâlnire dintre Dumnezeu şi om este taina şi vestea bună a Crăciunului.

Această legătură între Dumnezeu şi oameni au vestit-o păstorii şi îngerii în Noaptea Sfântă, o vesteşte şi o mărturiseşte neîncetat Biserica în *Simbolul Credinţei*, când spunem: ,,*Care pentru noi, oamenii, şi pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara şi s-a făcut om*".

Episodul naşterii, aşa cum este relatat de Evanghelistul Luca (1, 73-76) – Matei îl menţionează în treacăt, iar Marcu şi Ioan nici nu-l pomenesc –, oferă o imagine antinomică, fiind învăluit simultan într-o lumină suprafirească şi într-o umbră plină de taină. La aceasta contribuie atât caracterul sumar al detaliilor date de Luca – tăcerea celorlalţi evanghelişti este semnificativă din acest punct de vedere –, cât şi lumina divină care scălda toate scenele narate de evanghelist. El Greco, pictorul vizionar, a redat admirabil în tabloul său ,,Adoraţia păstorilor" sensul bipolar al acestui mister. Pe un fundal întunecos străluceşte lumina suprafirească ce învăluie pe Prunc şi pe Sfânta Sa Maică, lumină ce se concentrează dea-

supra capului lui Hristos. În Betleemul Iudeii, orăşel încărcat de bogăția unor amintiri sacre, la periferia Imperiului Roman, stăpân al lumii civilizate, vine o fecioară necunoscută, însoțită de un bătrân evlavios. Negăsind niciun loc în casele de oaspeți, ei sunt siliți să se adăpostească peste noapte într-o peşteră, unde Fecioara dă naştere Pruncului făgăduit ei de înger.

Totul se petrece în taină. Cel mai de seamă eveniment de la zidirea lumii are loc în tăcere, neştiut şi necunoscut de nimeni. Conducătorii spirituali ai evreilor, fariseii, cărturarii, nici nu bănuiesc că în acea clipă unică se naşte Mesia, pe care toată tradiția lor Îl aştepta şi Îl pregătea. Istoricii s-au străduit să găsească, în diferitele documente ale vremii, vreo mențiune privitoare la naşterea lui Hristos. Încercare zadarnică! Naşterea Fiului trebuia să fie ignorată de puternicii şi învățații acestei lumi. Şi totuşi, în noaptea aceea sfântă s-au deschis cerurile şi, pentru o clipă, lumea puterilor netrupeşti a pătruns în universul nostru material. Eveniment ascuns pentru contemporani, naşterea Pruncului sfânt apare, totuşi, înconjurată de un nimb strălucitor. Minunea, mai presus de fire, are loc sub cele mai smerite aparențe. Aceste trăsături, care dau evenimentului un caracter paradoxal, se explică prin intenția Providenței de a păstra ascunsă, până la o anumită vreme, întruparea Fiului[3].

Evanghelistul nu precizează locul în care Fecioara L-a născut pe Iisus; el spune doar că, negăsind loc la o casă de oaspeți, au culcat pruncul în iesle. Origen a menționat primul peştera, întemeindu-se, desigur, pe o veche tradiție. Un lucru este cert: Dumnezeu, coborât printre oameni, nu a aflat acoperământ în nicio locuință zidită de mâini omeneşti, El, Cel care a zidit lumea!

[3] *Ibidem*.

Naşterea în peşteră poate fi o dovadă de smerenie, dar se explică, desigur, şi prin atmosfera de taină în care trebuia să aibă loc coborârea Domnului printre oameni. Pare că pamântul se străduia să-L ascundă pe Ziditorul său, în timp ce cerul, prin stea, Îl va descoperi înțelepților. Hristos nu Se va naşte în casă zidită şi pardosită, ci aproape de lumea pe care a venit să o răscumpere. El va fi culcat în iesle şi încălzit, aşa cum ni-L înfățişează iconografia medievală, de răsuflarea caldă a vitelor adăpostite peste noapte în peşteră, deoarece, prin El, toată făptura care fusese robită stricăciunii şi suspină după mântuire (Romani 8, 21-22), va fi izbăvită de suferință şi reunificată întru Domnul[4].

Iubiții mei fii duhovniceşti,

Venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu a fost socotită, încă de la începuturile creştinismului, ca o ,,taină mare şi negrăită" pe care mintea omenească nu o poate cuprinde, o taină pe care graiul omenesc nu o poate exprima**.**

Cu toate că venirea lui Mesia a fost prezisă de prooroci, aşteptată de drepții din Legea Veche, deşi aşteptarea unui mântuitor era universală chiar în rândul popoarelor păgâne şi omenirea era oarecum pregătită pentru ,,plinirea vremii", totuşi chipul neaşteptat în care s-a petrecut această Revelație divină a uimit pe oameni şi le-a umplut inimile de o negrăită bucurie.

Sfântul Evanghelist Ioan, cel ce a pus capul pe pieptul Mântuitorului la Cina cea de taină, se înalță cu gândul ca un vultur şi descrie, la începutul Evangheliei, această taină cu astfel de cuvinte: ,,*Şi Cuvântul trup s-a făcut şi s-a sălăşluit între noi şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin*

[4] *Ibidem*.

de har şi de adevăr" (Ioan 1, 14). Lucrare minunată, mai presus de fire, a socotit Fecioara Maria vestea adusă de îngerul Gavriil, că va naşte şi va aduce în lume pe Fiul lui Dumnezeu. ,,*Ce fel de închinăciune poate fi aceasta? Şi îngerul i-a zis: ,,Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Şi iată, vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare şi Fiul Celui Preaînalt se va chema şi Domnul-Dumnezeu îi va da Lui tronul lui David, părintele Său*" (Luca 1, 29-32).

Fire interiorizată, Sf. Fecioară Maria suferea, fără îndoială, că nu putea descoperi evenimentul nici celor mai apropiați; nimic din ceea ce experiase nu putea fi, însă, exprimat în cuvinte şi, mai ales, nu putea fi cunoscut de alții. De aceea, Maria tăcea şi aştepta ca Dumnezeu să o învețe ce trebuie să facă. Iosif, om drept, după cum îl caracterizează evanghelistul, dar tulburat de cele ce se petreceau cu logodnica sa, se hotărâse să o părăsească, dar fără să dea în vileag presupusul ei păcat. Pe când cugeta astfel, un înger i se arătă în vis şi îi spuse: ,,*Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este din Duhul Sfânt*" (Matei 1, 20). Iosif era urmaş al lui David şi folosirea de către înger a acestui titlu marchează filiația davidică şi legătura cu mesianismul Vechiului Testament. Este, însă, characteristic faptul că el nu se bucură de o angelofanie propriu-zisă, ci doar de un vis, în care un trimis ceresc îi dezvăluie taina zămislirii dumnezeieşti. De altfel, acest fapt este în perfectă concordanță cu dreptul Iosif, aşa cum apare el din paginile Evangheliei. Iosif este omul misterului şi al tăcerii. Cineva spunea despre el că ,,celui tăcut i-a fost încredințat Cuvântul". Evangheliile nu menționează niciun cuvânt rostit de bătrânul căruia i-a fost hărăzită o sublimă misiune: aceea de a sluji drept tată pământesc Fiului lui Dumnezeu şi de a ocroti copilăria Sa neprihănită, figura lui urmând să apară mereu în umbra Maicii

Domnului, care deține rolul central în iconomia mântuirii. Ea se bucură de prezența directă a îngerului, al cărui nume este cunoscut şi căruia îi răspunde lucid şi conştient[5].

Spre minunea întrupării Fiului lui Dumnezeu îşi vor îndrepta gândurile şi viața credincioşii din toate timpurile, dar veşmântul ei de taină va rămâne mereu mai presus de minte şi nu va putea fi tălmăcit îndeajuns. Ea rămâne mereu ca o chemare şi ca o dovadă a legăturii noastre cu Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel, încercând să ne apropie de înțelegerea tainei creştinătății, a scris: ,,*Cu adevărat, mare este taina creştinătății. Dumnezeu s-a arătat în trup, s-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, s-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, s-a înălțat întru slavă*" (I Tim. 3, 16).

Aceste cuvinte au format de la începutul creştinismului unul din imnurile cele mai frumoase şi mai cuprinzătoare prin care s-a făcut cunoscută întreaga iconomie a mântuirii neamului omenesc prin Iisus Hristos. Ele ne arată marea iubire a lui Dumnezeu care a venit la noi să ne mântuiască. Arătarea lui Dumnezeu în trup nu este o idee abstractă, mântuirea nu este doar o declarație divină, ci este o faptă de jertfă a Fiului lui Dumnezeu venit în lume în chip de om, este un izvor de har pe care l-a deschis Dumnezeu oamenilor, prin Iisus Hristos.

Întruparea Cuvântului este semnul dragostei lui Dumnezeu şi dovada că, după ce a creat lumea, nu a părăsit-o şi nu a lăsat-o la voia întâmplării, ci îi poartă de grijă şi îl caută pe om ca să-l mântuiască. În cuvintele sale, Apostolul Pavel mărturiseşte că Hristos este Dumnezeu şi Om. El a venit în lume, a fost văzut şi auzit de îngeri şi de păstori. Prin viața, învățătura şi jertfa Lui a întemeiat o legătură veşnică între cer şi pământ, între Dumnezeu şi oameni. Şi după înălțarea întru slava, Iisus

[5] *Ibidem*.

nu a părăsit lumea şi pe oameni. Înainte de moartea Sa pe cruce, le-a spus Apostolilor şi prin ei, nouă: ,,*Nu vă voi lăsa orfani*" (Ioan 14, 18). Când s-a despărțit trupeşte de ei pe Muntele Măslinilor, le-a zis: ,,*Iată Eu cu voi sunt până la sfârşitul veacurilor*" (Matei 28, 20). El este cu noi prin învățătura Sa dumnezeiască, prin faptele Sale minunate, prin pilda vieții Lui fără prihană. Dar, este mai ales cu noi, prin Trupul şi Sângele Său cu care ne împărtăşim, iar prin împărtăşirea cu Trupul şi Sângele Domnului se desăvârşeşte unirea noastră cu Hristos.

De la Naşterea lui Hristos, au aflat creştinii că ,,Dumnezeu este iubire". Aici este marea bucurie a Crăciunului. Dumnezeu este cu noi, nu suntem singuri. Deschideți larg porțile sufletului ca să intre Hristos! Veniți la El şi învățați că este ,,blând şi smerit cu inima"!

Apostolul Pavel ne spune, mai departe, că Mântuitorul ,,a fost vestit între neamuri". Aceste cuvinte au înțelesul unei profeții. Naşterea Domnului a fost vestită în lume de păstori. Ei au spus cele ce au auzit şi au văzut în noaptea sfântă. Ea a fost vestită de îngeri care au cântat imnul: ,,*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăînvoire*" (Luca 2, 14). Acesta este, de fapt, marele dar al Crăciunului: mărirea lui Dumnezeu şi pacea pe pământ. Vestea a fost dusă mai departe de magi şi de sfinții apostoli. Veacuri de-a rândul, Biserica propovăduieşte această veste a mântuirii prin Hristos. În ea se află însăşi iconomia mântuirii neamului omenesc. Această veste a fost crezută şi primită de oameni. Ei i-au slujit nenumărați creştini, urmaşi şi mărturisitori ai lui Hristos în lume. Ea a fost primită de moşii şi strămoşii noştri, încă de la începutul formării neamului românesc.

Venirea în lume a Domnului nostru Iisus Hristos a mângâiat pe cei întristați, a luminat pe cei din întuneric, a

slobozit pe cei robiți, a întărit pe cei slabi, a îndreptat pe cei rătăciți, a împăcat pe oameni cu Dumnezeu şi a deschis porțile Împărăției celei veşnice.

Dreptmăritori creştini,

Sfinții Apostoli au propovăduit la toată făptura vestea cea bună a mântuirii prin întruparea Mântuitorului. Astfel, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, au ajuns şi pe pământul țării noastre, mai întâi în ținutul dintre Dunăre şi Mare, Dobrogea de astăzi, Sfinții Apostoli Andrei şi Filip, fiind primii vestitori ai Evangheliei lui Hristos. De atunci, Biserica a prins rădăcini puternice în pământul Neamului românesc şi a crescut asemenea grăuntelui de muştar, ajungând să fie roade dătătoare de mântuire.

Realizările ei în plan spiritual şi administrativ nu se puteau împlini decât prin legătura clerici-credincioşi, drept pentru care, în mare măsură, istoria Bisericii este însăşi istoria poporului nostru. Astfel, evenimentele mai importante ale Bisericii strămoşeşti sunt legate de momentele de răscruce ale istoriei românilor. Două dintre acestea au fost aniversate în acest an închinat în chip deosebit *Crezului Ortodox*. În primul rând, *dobândirea Autocefaliei în 1885* – care a urmat, firesc, deplinei recunoaşteri a Independenței de stat a României în 1877-1878 şi, apoi, *ridicarea Bisericii noastre la rang de Patriarhie în 1925*, ca urmare a constituirii statului unitar român în decembrie 1918. În acest sens, putem afirma că statornicia în credința ortodoxă a strămoşilor noştri, precum şi nenumăratele binefaceri săvârşite de poporul român, au adus Autocefalia Bisericii noastre strămoşeşti, iar evlavia şi vrednicia slujitorilor şi fiilor ei duhovniceşti i-au aşezat pe frunte coroana cea mai de preț în Ortodoxie – rangul de Patriarhie. Cele două momente de

referință din istoria Bisericii noastre, aniversate de curând, s-au îngemănat anul acesta, în chip cu totul fericit, cu împlinirea a două decenii de slujire arhierească rodnică a Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, din care trei ani plini de bogate înfăptuiri ca Întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române. Suntem datori Preafericirii Sale, cu rugăciunile noastre, pentru neuitata şi istorica vizită canonică efectuată în Eparhia noastră, cu prilejul resfințirii Catedralei Episcopale, când au fost aduse şi aşezate aici, spre închinarea credincioşilor, moaştele Sf. M. Mc. Gheorghe, ocrotitorul Episcopiei Giurgiului, rugându-L pe Hristos, Cel născut în ieslea Betleemului, să-i dăruiască îndelungare în zile, cu sănătate deplină şi rodnice împliniri în ogorul Ortodoxiei româneşti.

Iubiți părinți slujitori ai sfintelor altare,
Dreptmăritori creştini,

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns la sfârşitul unui an. Cel dintâi şi cel mai puternic sentiment care ne stăpâneşte în aceste zile este acela de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru că ne-a ajutat să ne împlinim, atât cât ne stă în putință ca oameni, rostul pe care îl avem în lume. Anul pe care îl încheiem a fost şi pentru noi, românii, şi pentru lumea întreagă, un an de mari încercări. Un an în care am putut, însă, vedea atât de limpede cât de strâns ne este legată existența de milostivirea lui Dumnezeu. Şi din bucurii, dar şi din necazuri şi suferințe se cuvine, aşadar, să învățăm a desluşi şi împlini voia lui Dumnezeu în viața noastră. Căci încercările ce vin asupra omului nu au alt scop decât de a-l rechema şi reîntoarce pe acesta, prin căință, la bucuria părtăşiei de pace şi iubire cu Dumnezeu. Sfintele Scripturi ne învață că Hristos-Domnul Cel născut în peştera Betleemului rămâne

pururea cu noi şi El ni se arată prin orice semen, pe care noi, de cele mai multe ori, îl vedem doar ca pe un simplu străin.

Aşa cum S-a descoperit păstorilor la naşterea Sa, tot aşa El ni se descoperă prin orice străin pe care îl întâlnim neîncetat, mai ales atunci când arătăm cât de reală şi de vie ne este credința şi iubirea față de El, față de Biserica Lui şi de semeni. Iar „străinul" care apare lângă noi este Domnul, este fiecare făptură omenească pe care împrejurările vieții o aduc în apropierea noastră sau chiar o fac să aibă vitală nevoie de împreunăpătimirea şi grija noastră binevoitoare. Privind pe semenii din jurul nostru, precum şi pe cei de mâine, se cuvine să ne gândim că nouă şi tuturor creştinilor ne revine sfânta îndatorire de a răspândi în această perioadă de criză spirituală şi materială – precum sfinții noştri înaintaşi din primele veacuri – aluatul iubirii, al generozității şi al nobleței evanghelice, pentru ca lumea aceasta să nu ajungă o colectivitate în care oamenii să se vadă şi să se privească nepăsători, ca nişte străini şi concurenți în abuzuri, lăcomie şi nedreptăți aducătoare de dureri tuturor.

Împuținarea iubirii celei sfinte aduce prăbuşirea omului în cel mai nemilos egoism şi în cele mai pustiitoare patimi şi distrugeri fără întoarcere, denaturând sensul vieții şi primejduind întreaga creație. Egoismul şi lăcomia înseamnă desfigurarea spirituală a omului, stagnare şi închidere păcătoasă în sine, refuzul de a parcurge prin iubire de Dumnezeu şi de semeni calea către mântuire, calea către semen. Patriarhii Vechiului Testament, începând cu Dreptul Avraam, au fost toți nişte călători care, pentru dobândirea patriei cereşti, a celor netrecătoare, le-au părăsit pe cele în care contemporanii lor îşi găseau plăcerea şi siguranța, înaintând neîncetat spre cele neschimbătoare, prin ascultarea chemării dumnezeieşti şi împlinirea poruncilor de Sus. A trăi cu adevărat înseamnă a

călători şi a urca neîntrerupt spre piscurile inundate de lumina şi bucuria Naşterii Domnului.

În acest sens, dând urmare chemării acestui dumnezeiesc praznic, aceea de a ne înnoi sufletele, de a le imprima trăsături noi care să le ridice deasupra egoismului pierzător de suflete, să ne străduim a deveni fii după har ai lui Hristos, slujind cu credincioşie la altarul Bisericii şi al Neamului nostru românesc, ştiind că numai astfel facem voia Celui care S-a născut în peştera din Betleem.

În noaptea de 31 decembrie 2010 spre 1 ianuarie 2011 şi în ziua de Anul Nou să înălțăm rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu *(Te-Deum)* pentru binefacerile primite de la El în anul 2010 şi să-I cerem ajutorul în toată lucrarea cea bună şi folositoare pe care o vom săvârşi în anul nou 2011.

Împărtăşindu-Vă aceste părinteşti îndemnuri la marea sărbătoare a Naşterii Domnului – izvorul celorlalte mari praznice –, când se descoperă marea taină a creştinătății, în atmosfera bucuriei duhovniceşti pe care ne-o inspiră lumina Betleemului şi colindele noastre strămoşeşti, Vă adresăm tuturor calde şi părinteşti doriri de pace şi sănătate, fericire şi ajutor mult de la Dumnezeu în tot lucrul bun şi folositor, dimpreună cu tradiționala urare:

La mulți şi binecuvântați ani!

Al vostru către Hristos-Domnul rugător,

† AMBROZIE

Episcopul Giurgiului